

LITERATURA

L'ACORDIÓ DE LES GOLFES

Novel·la per a joves

Text: Narcís Ramió

Il·lustració: Jaume Camps

Capítol 1

Visca l'alegria!

La Irene, amb la natural alegria de les vacances, passa els dies en el poble dels avis. Els vells, a la taverna, prenen gots de vi negre, que els acompanyen la seva soledat. En Mansilla, en Joanet Cominal, en Casina, el vell Becaina i l'avi Barraca. La Irene, no creu pas que aquests homes hagin d'estar-se sempre estàtics, entre les bótes de vi, xarrupa que xarruparàs, vi i més vi... A la cara no els veu alegria de cap mena, parlen poc i s'escolten menys. Tan sols somriuen quan la televisió els ofereix els programes infantils. La ratera perseguida pel gat, l'ànec que fa l'ànec, aquell pollastre que acaba per fer perdre la paciència a un bé de Déu de gos, o el petitó canari ingenu que s'escapoleix de les malvades embranzides d'un gat ingrati i estrofolari, mercès a la seva bona sort.

Ja pot ploure com fer sol, els vells, asseguts eternament en aquelles atrotinades cadires de balca, entorn de les dues taules de marbre, indiferents, amb els ulls fixos en el passat o vés a saber on... deixen escolar els segons, els minuts, les hores, els dies, les setmanes i els anys.... I la Irene pateix.

- Mireu com plou, es regaran les patateres!

I els homes mouen el cap amb una lleu inclinació ver a l'esquerra. Veuen les gotes xocar contra la vidriera de la taverna. Sembla que els ulls se'ls il·luminin per un instant, però passats uns breus moments –com un sospir- tornen a mirar cap a la dreta, i els ulls tornen a fixar-se en mil i un racons diferents: un prestatge corcat, aquella ampolla de moscatell, en la campaneta de pastor que penja del sostre coma decoració, o en la pantalla que vessa imatge rera imatge, com un gran saltant d'aigua, com un Niàgara d'imatges que entren en el cervell d'aquells homes tristos i un instant després l'abandonen en el país de l'oblit i de la ignorància.

- Quin sol més bonic. Valga'm Déu! Com creixeran les patateres...

I els homes mouen el cap amb una lleu inclinació vers a l'esquerra. Veuen els raigs de sol travessar la polsosa vidriera de la taverna, i penetren dins l'antre amb un agosarat atreviment fons que el raig més daurat retopa amb la bóta de vi ranci i, aleshores, intenta fondre's amb la centenària fusta de roure. Sembla que els ulls se'ls il·luminen per un segon, però passada aquesta il·lusió –com un sospir- tornen a girar la vista cap a la dreta i els ulls tornen a fixar-se en mil i un racons diferents...

La Irene no sap què fer! Pregunta a l'avi. Pregunta a l'àvia. Pregunta als estels de la nit que brillen més i més. Però ningú no sap respondre-li amb aquella llei de frase que fa esclatar les idees dins del cap.

Aquesta tarda de juliol, en Mansilla, en Joanet Cominal, en Casina, el vell Becaina i l'avi Barraca, s'asseuen com cada dia en els seus respectius llocs; davant la seva taula i amb una mà prement el seu got de vi negre. Un got de vidre gruixut i opac... La Irene, asseguda en l'esglaó del mig, amb el cap cot entre els genolls cantusseja una tonada que les tietes li han ensenyat, amb l'alegria lògica de la joventut, la vesprada anterior. Quan, a la seva oïda, arriba clara i diàfana una música de gran tendresa, la nena salta l'esglaó, s'enlaira per l'espai i obre la porta de la vidriera. De fora estant arriba la música i la gresca del vell Roc. La rústega i atrotinada guitarra l'acompanya amb uns mesurats acords: do-fa-sol-la, una vella i bella tonada d'amor i de guerra... Parla de mulates i soldats, negres i mar i llum i sol...

Tot d'una, els vells caps, giravolten com impel·lits per un ressort de molla, i s'inclinen cap a l'esquerra, i miren a través de la pols de la vidriera i veuen el vell Roc i la seva guitarra i la quitxalla que el segueix fent tabola, i les orenetes de juliol que l'envolten per tal d'omplir de joia l'espai de temps que la música ofereix...

A en Mansilla, en Joanet Caminal, en Casina, el vell Becaina i l'avi Barraca, se'ls il·lumina la cara, la llum omple els rostres i surten en tropell per acompanyar el vell Roc... I la gresca

esdevé molta gresca, i l'alegria envaeix la plaça del petit poble de pagès i els vells fan una sardana amb els infants entorn d'en Roc, envoltats d'orenetes que piulen arrauxades.

La Irene sap que per fi, la seva pregunta té resposta; des de darrera la polsosa vidriera observa l'escena amb el goig i el temor de trencar aquell instant, amb la humilitat d'aquell que entén el goig de viure per primera vegada.

Al petit poble ha arribat la primavera en ple mes de juliol.

PRODIEMUS